

4. december – Peti dan devetdnevnic k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: lakota in žeja po Bogu; pogled sočutja; Jezusova hrana.

»Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo« (Mt 5,6). Ko je Jezus izrekel te besede, ni govoril predvsem o telesni, ampak o neki globlji potrebi. Prav tako se to ne nanaša zgolj na pravično razdelitev dobrin. Ta potreba je bolj podobna

tisti, ki jo opisuje psalmist, ko pravi:
»O Bog, ti si moj Bog, željno te iščem,
mojo dušo žeja po tebi; moje telo
koprne po tebi na suhi, izčrpani
zemlji brez vode« (Ps 63,2). Gre za
lakoto, ki je običajna hrana ne more
potešiti. »K sebi si nas ustvaril in
nemirno je naše srce, dokler ne
počije v tebi,«^[1] je dejal sv. Avguštin.

Brezmadežna Devica Marija je
izkusila isto potrebo, ko se je po
obhajanju pashe vračala iz
Jeruzalema. Med potjo je ugotovila,
da Jezusa ni v karavani. Z Jožefom
»sta prehodila pot enega dne. Nato
sta ga začela iskati med sorodniki in
znanci. Ker ga nista našla, sta se
vrnila v Jeruzalem in ga
iskala« (prim. Lk 2,44-45). Lahko si
predstavljamo, kako ju je skrbelo, ko
Otroka ni bilo; to je bila tesnoba, ki jo
lahko tudi mi vzamemo za svojo,
kadar izgubimo Njega, edinega, ki
lahko poteši naše najgloblje želje.
»Kje je Jezus? – Marija, Otrok! ... Kje

je? Marija joka. – Zaman sva ti in jaz
tekla od ene skupine do druge, od
karavane do karavane: niso ga videli.
– Jožef, potem ko se je zaman trudil
zadrževati solze, joka tudi on ... In ti
... in jaz.«^[2]

V vseh ljudeh, moških in ženskah, je
prisotna želja po polnosti, ki je znak
božje navzočnosti v duši. To je lakota,
ki nam kaže, kdo smo in kam
hočemo. Torej to ni nekaj, kar bi bilo
mogoče potešiti v trenutku, ampak
naj bi usmerjalo naše celotno
življenje. »Iskrena želja se zna
globoko dotakniti strun našega bitja,
zato ne ugasne ob težavah ali
neuspehih. Je kot takrat, ko smo
žejni: če ne najdemo ničesar, kar bi
mogli popiti, to ne pomeni, da se
vdamo; še več, to iskanje vedno bolj
prevzema naše misli in dejanja,
dokler nismo pripravljeni storiti
katerokoli žrtev, da bi ga potešili,
skoraj kot bi bili obsedeni. Ovire in
neuspehi ne zadušijo želje, ne,

nasprotno, v nas jo še bolj
poživijo.«^[3] V tej situaciji je Marija
bolj kot kdajkoli prej občutila žejo po
svojem Sinu, saj je za trenutek
izgubila tistega, ki je dajal smisel
njenemu življenju.

»PO TREH DNEH so ga našli v
templju. Tam je sedel med učitelji, jih
poslušal in vpraševal. In vsi, ki so ga
slišali, so bili iz sebe nad njegovo
razumnostjo in njegovimi
odgovori« (Lk 2,46-47). Marijina žeja
po Jezusu je potešena. Vendar je z
veseljem, ker je našla svojega Sina,
združeno tudi presenečenje. Kaj je ta
otrok tam počel, ko je poučeval
izraelske modrece?

Jezus je takrat tešil tudi lakoto po
Bogu vseh tistih ljudi, ki so ga
poslušali v templju. Bil je poslan
ravno zato, da bi zadovoljil to

potrebo. In ko je gledal te starešine, je izkusil nekaj podobnega kot pozneje, ko je pred pomnožitvijo kruha dejal: »Smili se mi množica, ker že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti« (Mt 15,32). Gospod razume naše trpljenje in kot takrat želi, da njegovi učenci premagajo brezbržnost ter se lotijo dela: »Dajte jim vi jesti« (Mr 6,37). »Želimo dobro,« je zapisal sveti Jožefmarija, »srečo in veselje našim domačim; srce nam stiska usoda tistih, ki so lačni in žejni kruha in pravice; tistih, ki izkušajo grenkobo osamljenosti; tistih, ki na koncu svojih dni niso deležni prijaznega pogleda ali geste pomoči.«^[4]

Lahko si predstavljamo, da je Jezus na neki način razvil poseben pogled sočutja po zaslugi svoje matere. V mnogih trenutkih vidimo Marijo, kako je pozorna na potrebe drugih: sluti, da bi bila njena sorodnica Elizabeta hvaležna za njeno skrb;

opazi, da v Kani primanjkuje vina; apostole spremlja pri prvih korakih Cerkve ... In tudi danes še naprej pomaga vsem svojim otrokom potešiti lakoto in žejo po Bogu.

MARIJA in Jožef sta bila presenečena, ko sta v templju našla Sina v takšni situaciji. Njegova mati se je obrnila k njemu in mu rekla: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« Toda Jezusov odgovor, njegove prve besede, ki so zabeležene v Svetem pismu, se lahko zdi osupljiv: »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« (Lk 2,48-49).

Jezus večkrat spregovori o tem, kaj je njegova hrana. Na primer, ko sreča Samarijanko. Njegova žeja v resnici ni bila predvsem želja po vodi,

ampak po tem, da bi tej ženi govoril o božjem kraljestvu. In ko mu apostoli prigovarjajo, naj kaj pojé, jim odgovori, da ima hrano, ki je oni ne poznajo: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo« (Jn 4,34). Očetova volja pa je, kot vidimo v prizoru med učenjaki v templju, da vsem ljudem oznani odrešenje: »Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz božjih ust« (Mt 4,4). To je »največja pravičnost, ki jo je mogoče ponuditi človeškemu srcu, ki jo nujno potrebuje, tudi če se tega ne zaveda«.

[5]

Evangelist omeni, da Marija in Jožef nista razumela teh Jezusovih besed. Obenem pa doda, da je njegova mati vse te stvari ohranila v svojem brezmadežnem srcu (prim. Lk 2,51). Ona v svojem življenju vnaprej udejanja tisto, kar bo njen Sin označil kot bistveno značilnost svojih

učencev: »Kdorkoli uresničuje voljo
mojega Očeta, ki je v nebesih, ta je
moj brat, sestra in mati« (Mt 12,50).
Marija tudi sama sprejme to hrano, s
katero poteši svojo lakoto in žejo po
Bogu.

^[1] Sv. Avguštin, *Izpovedi*, I, 1.

^[2] Sv. Jožefmarija, *Sveti rožni venec*, 5.
skrivnost veselega dela.

^[3] Frančišek, Avdienza, 12. 10. 2022.

^[4] Sv. Jožefmarija, *Ljubiti Cerkev*, št.
47.

^[5] Frančišek, Avdienza, 11. 3. 2020.

devetdnevnice-k-brezmadezni/ (19. Feb.
2026)